अध्याय पाचवा प्रारंभ

श्रीगणेशायनमः ।। हे अज अजित अद्वया । सच्चिदानंदा करुणालया । दासगणू लागला पाया । आता अभय असूं दे ।। १ ।। मी हीन दीन पातकी नर । नाही कोणता अधिकार । सर्व बाजूंनी लाचार । आहे मी देवदेवा ।। २ ।। परी अत्यंत हीनावरी । थोर सर्वदा कृपा करी । पाहा अंगीं लाविली खरी । विभूति श्रीशंकराने ।। ३ ।। तो हीनांचा हीनपणा । थोरा न आणी कमीपणा । हे जाणोन नारायणा । गणू हा ठेवा संग्रही ।। ४ ।। सर्व लाड लेकरांचे । माता ती पुरवी साचे । आहे दासगणूचें । ओझें सर्व तुझ्या शिरी ।। ५ ।। जैसें करशील तैसें करी । परी दया असू दे अंतरी । देवा तुझ्या बळावरी । दासगणूच्या साऱ्या उड्या ।। ६ ।। गजानन असता शेगांवी । यात्रा येई नित्य नवी । ती कोठवर वर्णावी ? । पार न लागे तियेचा ।। ७ ।। महिमा तो वाढला फार । म्हणून गजानन साधूवर । ती उपाधि करण्या दूर । भटकू लागले काननीं ।। ८ ।। महिना महिना तिकडेच राहावें । वाटेल तेथेच बैसावे । कोणाशी न उमगूं द्यावें । चरित्र आपुले येतुलेही ।। ९ ।। श्रोते एका समयासी । महाराज पिंपळगांवासी । गेले तेथे गोष्ट कैसी । झाली ते अवधारा ।। १० ।। त्या पिंपळगांवाच्या शिवारांत । होते एक अरण्यांत । शंकराचे मंदिर सत्य । जुने पुराणे हेमाडपंती ।। ११ ।। ऐशा त्या मंदिरी । येते झाले साक्षात्कारी । बैसले शिवाच्या गाभारी । लावोनिया पद्मासन ।। १२ ।। गुराखी त्या गांवचे । आपापले कळप गुरांचे । घेऊनिया निघाले साचे । अस्तमानी गांवाकडे ।। १३ ।। मंदिरापुढे तत्वतां । एक लहान ओढा होता । तेथे पाणी पाजण्याकरितां । गुरे गुराखी पातले ।। १४ ।। कोणी सहज मंदिरांत । गेले वंदण्या शिवाप्रत । तो तेथे पाहोन समर्थ । आश्चर्यचकित जाहले ।। १५ ।। मुलें म्हणती या मंदिरी । कोणी न पाहिला आजवरी । पुरुष बसलेला निर्धारी । अस्तमानाचे समयाला ।। १६ ।। कांही गुराखी बाहेर आले । इतरां बोलावू लागले । कांहीं तेथेच बैसले । सत्पुरुषाचे समोर ।। १७ ।। परी साधु बोलेना । डोळे मुळीच उघडीना । याचे कारण कळेना । त्या गुराखी अर्भकांसी ।। १८ ।। कोणी म्हणती थकलेला । हा साधु दिसतो भला । शक्ती मुळी नुरली त्याला । बोलावयाकारणे ।। १९ ।। कोणी म्हणती उपवासी । असावा निश्चयेसी । थोडी भाकर तयासी । देऊं आपण

खावया ।। २० ।। ऐसे म्हणून भाकर । धरली मुखासमोर । भाविक मुळची गुराखी पोरं । हलवूं लागली समर्थाला ।। २१ ।। परी साधु हालेना । मुखीं शब्द बोलेना । म्हणून साऱ्या गुराख्यांना । नवल वाटले विशेष ।। २२ ।। गुराखी आपसात बोलती । याची मुळीं न कळे स्थिती । जरी मेला म्हणावा निश्चिती । तरी आहे बसलेला ।। २३ ।। अंग ना झाले थंडगार । ऊन आहे साचार । यावरून हा जिवंत नर । आहे आहे शंका नको ।। २४ ।। कोणी म्हणे असेल भूत । मायावी रूप दावीत । कोणी म्हणे हे तर सत्य । शिवापुढे ना भूत येई ।। २५ ।। कोणी म्हणती स्वर्गीचा । देव हा असावा साचा । लाभ त्याच्या दर्शनाचा । झाला आपणा हेंच भाग्य ।। २६ ।। याचें आता पूजन । करू अवघे आपण । जा स्नानालागून । पाणी आणा ओढ्याचे ।। २७ ।। पोरें गेली ओढ्यावरी । गेळ्यामध्ये[1] आणिले वारी[2] । परमभावे पायावरी । घालिते झालें समर्थांच्या ।। २८ ।। कोणीं वन्यपुष्पें आणिलीं । माळ त्यांची तयार केली । कंठामध्यें घातिली । गुराख्यांनी साधूच्या ।।२९ ।। कोणी कांदाभाकर । नैवेद्यार्थ साचार । दिली ठेवून समोर । एका वडाच्या पानावरी ।। ३० ।। गुराख्यांनी केले नमन । आदरें भाव धरून । कांही वेळ केलें भजन । पुढे बसून समर्थांच्या ।। ३१ ।। ऐसा आनंद चालला । तो गुराखी एक बोलला । अरे वेळ बहु झाला । चला आता गांवाकडे ।। ३२ ।। दिवस गेला मावळून । कां न आली रानातून । मुले गुरांना घेऊन । ऐसे लोक म्हणतील कीं ।। ३३ ।। कदाचित आपणांसी । पाहण्यां येतील काननासी । तान्हीं वासरें घरांसी । लागली असतील हुंबरावया ।। ३४ ।। या साधूची हकीकत । आपण सांगू गांवांत । शहाण्या वडील माणसांप्रत । म्हणजे येईल कळून की ।। ३५ ।। ते अवघ्यांसी मानवले । गुराखी सर्व निघून गेले । गांवामाजीं कळविले । मंदिराचे अवघे वृत्त ।। ३६ ।। पुढे श्रोते प्रात:काळी । आली गांवची मंडळी । समर्थासी पाहण्या भली । गुराख्यांच्या बरोबर ।। ३७ ।। जैसा काल होता बैसला । तैसाच आता पाहिला । भाकरीसी ना स्पर्श केला । ती जशीच्या तशीच आहे कीं ।। ३८ ।। म्हणूं लागले गांवकरी । हा योगी पुरुष कोणीतरी । आहे बैसला मंदिरी । सांप्रत या शंकराच्या ।।३९ ।। कोणी ऐसे बोलले । शिव पिंडीच्या बाहेर आले । आपणा दर्शन द्याया भले । चला नेऊं या गांवांत ।। ४० ।। हा समाधी उतरील । तेव्हां कांहीं बोलेल । ही उतरण्या आहे वेळ । त्याला त्रास देऊ नका ।। ४१ ।। बंगाल देशी जालंदर । बारा वर्षे झाले स्थिर । समाधीच्या जोरावर । गर्तेमाजी ख्यात हे ।। ४२ ।। ऐसी भवती न भवती झाली ।

1. ImnaMmnmUr ^aÊmMm-wYmÊm_Ü o2.mUr

एक पालखी आणविली । त्यांत उचलून ठेविली। समर्थांची मूर्ति पाहा।। ४३ ।। ग्रामांतील नारीनर । अवघे होते बरोबर । पुढें वाजंत्र्यांचा गजर। होत होता विबुध हो ! ।। ४४ ।। मधून मधून तुळशी फुले। पौर टाकीत होते भले। समर्थांचे अंग झाले। गुलालाने लाली लाल ।। ४५ ।। घंटाघड्याळे वाजती । लोक अवघे भजन करिती। जयजय योगीराज मूर्ति। ऐसे उंच स्वरानें ।। ४६ ।। मिरवणूक आली गांवांत । मारुतीच्या मंदिरात। बसविले आणून सद्‌गुरुनाथ । एका भव्य पाटावरी ।। ४७ ।। तोही दिवस तैसाच गेला । मग लोकांनी विचार केला। आपण करूं स्तवनाला। उपाशी बसून यांच्यापुढें ।। ४८।। ऐसा जो ते विचार करिती । तो आले देहावरती। श्रीगजानन सद्‌गुरुमूर्ति । मुगुटमणी योग्यांचे ।। ४९ ।। मग काय विचारतां । आनंद झाला समस्तां । प्रत्येक स्त्रीपुरुष ठेवी माथा । स्वामींचिया चरणांवरी।। ५०।। नैवेद्याची धूम झाली। ज्यानें त्यानें आणिलीं। पात्रें ती वाढून भली । मारुतीच्या मंदिरांत ।। ५१ ।। त्या अवघ्यांचा स्वीकार । समर्थें केला थोडाफार । हाळोपाळीत साचार। ही वार्ता श्रुत झाली।। ५२।। पुढें दुसऱ्या मंगळवारी। पिंपळगांवचे गांवकरी । आलें बाजारा निर्धारी । शेगांवाकारणें ।। ५३ ।। ते शेगांवच्या लोकांसी । सहज बोलले प्रेमेसी । आमच्याही गांवांसी । आला एक अवलिया।। ५४ ।। अवलिया थोर अधिकारी । प्रत्यक्ष आहे श्रीहरी। धन्य पिंपळगांव नगरी। पाय लागलें साधूचे।। ५५।। आम्ही तया योगीवरा । कोठे न जाऊं देऊं खरा। निधी चालत आला घरा। त्यातें कोण दवडी हो! ।। ५६।। शेगांवचे बाजारांत । जिकडे तिकडे हीच मात । बंकटलाला झाले श्रुत । वर्तमान ते अवलियाचे ।। ५७ ।। बंकटलाल पत्नीसहित। गेला पिंपळगांवांत । समर्थांसी जोडोन हात । विनवूं लागला नानापरीं ।। ५८।। आत्तां येतो म्हणून। निघून गेलात आपण । त्यास झाले पंधरा दिन। याचा विचार करा हो ।। ५९।। गुरुराया तुम्हाविण । भणभणीत दिसे सदन। शेगांवचे अवघे जन । चिंतातुर झाले हो ।। ६० ।। गाडी आणिली आपणासाठीं । चला शेगांवी ज्ञानजेठी । मायलेका होणे तुटी । हे काही बरे नसे ।। ६१ ।। कित्येक दयाळा आपुले भक्त । राहिले असती उपोषित। त्या शेगांव शहरांत। नित्य दर्शन घेणारे ।। ६२ ।। तुम्ही न आल्या शेगांवी। मी ही तनु त्यागीन बरवी। आमुची सांगा पुरवावी । आळ कोणी गुरुवर्या ? ।। ६३ ।। बंकटलाल ऐसें वदले । महाराज गाडीवरी बसले । शेगांवासी निघाले । पिंपळगांवा सोडून ।। ६४ ।। जैसा मागें गोकुळाला । न्याया कृष्णा अक्रूर आला। तैसा बंकटलाल भासला। अक्रूर पिंपळगांवातें।। ६५ ।। पिंपळगांवच्या लोकांप्रती।

बंकटलाल समजाविती । नका होऊ दुःखित चित्तीं । जाती न कोठे लांब साधु ।। ६६ ।। वाटेल तेव्हां दर्शना यावें। हेतु आपुलें पुरवावें । जेथल्या तेथें असू द्यावें । या अमोल मूर्तीला ।। ६७ ।। बहुतेक पिंपळगांवाचा । बंकटलाल साहुकार साचा। मनोभंग साहूचा । करण्या कुळांची छाती नसे।। ६८ ।। चुरमुऱ्याचे लाडू खात। पिंपळगांव बसले स्वस्थ। महाराज बसून गाडीत । जाऊं लागले शेगांवा ।। ६९ ।। पथीं जाता गुरुमूर्ति । बोलली बंकटलालाप्रती । ही कां साहूची होय रीति। माल दुसऱ्याचा बळे न्यावा ! ।। ७० ।। मशीं यावया तुझ्या घरीं। भय वाटतें अंतरीं । तुझ्या घरची नाही बरी । रीत हे मी पाहतो ।। ७१ ।। लक्ष्मी जी लोकमाता। महाविष्णूची होय कांता। जिची अगाध असे सत्ता । तिलाही त्वां कोंडिलें ।। ७२ ।। तेथें माझा पाड कोण? । म्हणून गेलों पळोन। जगदंबेचे पाहून । हाल, माझे चित्त भ्यालें ।। ७३ ।। ऐसे ऐकतां हंसूं आलें। बंकटलालाप्रती भले । विनयानें भाषण केलें । ते ऐका सावचित्तें ।। ७४ ।। बंकट बोले गुरुनाथा। माझ्या कुलपा न भ्याली माता । आपुला वास तेथे होता । म्हणून झाली स्थिर ती ।। ७५ ।। जेथें बाळ तेथें आई। तेथें दुज्याचा पाड काई? । आपुल्या पायापुढें नाहीं । मला धनाची किंमत ।। ७६ ।। तेच माझे धन थोर । म्हणून आलो इथवर । माझे न उरले आतां घर । ते सर्वस्वी आपुलें ।। ७७ ।। घरमालकाकारण। शिपाई आडवी कोठून ? । जैसे तुमचे इच्छिल मन । तैसेच तुम्ही वागावें ।। ७८ ।। इतकीच माझी विनंती । शेगांवीं असो वस्ती । धेनू काननाते जाती । परी येती घरी पुन्हां ।। ७९ ।। तैसेच तुम्ही करावें। अवघ्या जगा उद्धरावें । परी आम्हां न विसरावें । शेगांवी यावें वरचेवर ।। ८० ।। ऐसी समजूत घालून । शेगांवीं आणलें गजानन। तेथें कांहीं दिवस राहून । निघून गेले पुनरपि ।। ८१ ।। ती ऐकावी तुम्हीं कथा। सांगतो मी इथे आतां । अडगांव नामे ग्राम होता । एक तया वऱ्हाड प्रांतीं।। ८२ ।। त्या ग्रामाकारण । जाया निघाले दयाघन। प्रातःकाळीं चुकवून । नजर शेगांवकरांची ।। ८३ ।। महाराजांची चालगती । वायुचिया समान होती । अंजनी-तनय मारुती । आला काय वाटे पुन्हां ।। ८४ ।। मास होतां वैशाख। सोळा कलांनी तपे अर्क । क्वचित कोठें न राहिलें उदक । ऐसा प्रखर उन्हाळा ।। ८५ ।। माध्यान्हीच्या समयाला। अकोली गांवापासी आला। हा योगयोगेश्वर साधु भला । गजाननमहाराज ।। ८६ ।। तो काय घडले वर्तमान । समर्थांसी लागली तहान। करिती चौफेर अवलोकन । तों उदक कोठें दिसेना ।। ८७ ।। अंगावाटे चालल्या धारा । घामाच्या त्या एकसरां । अधरोष्ठ तो सुकला खरा । उदकाविण समर्थांचा ।। ८८ ।। ऐशा दुपारच्या अवसरीं । भास्कर नामें

शेतकरी । घालीत होता पाळी खरी । आपुल्या त्या शेताला ।। ८९ ।। शेतकऱ्याची पाहतां स्थिति । हे अवघ्यांत मुख्य असती । कृषीवल हा निश्चिती । अन्नदाता जगाचा ।।९०।। अंगी ऐसें मोठेपण । परी सोशी यातना दारुण । बिचाऱ्यांना ऊन तहान । सोसणें भाग असें कीं।। ९१।। त्या अकोलीच्या शिवारांत । जलाचें दुर्भिक्ष अत्यंत । एक वेळा मिळेल घृत । परी अभाव पाण्याचा ।। ९२ ।। आपणांते प्यावयासी । भास्करानें शेतासी । आणिलें खापराच्या घागरीसी । उदक होते गांवांतून ।। ९३ ।। पाठीशी ती भाकर । डोई जलाची घागर । ऐसा होता प्रकार । शेतामाजीं येण्याचा ।। ९४ ।। ती घागर झुडुपाखालीं । होती भास्करे ठेविली । त्या ठिकाणी स्वारी आली । भास्करा जल मागावया ।। ९५ ।। समर्थ म्हणती भास्कराला । तहान बहुत लागली मला । पाणी दे बा प्यावयाला । नाही ऐसें म्हणूं नको ।। ९६ ।। पुण्य पाणी पाजण्याचें । आहे बापा थोर साचें । पाण्यावाचून प्राणाचें । रक्षण होणे अशक्य ।। ९७ ।। धनिक पाणपोया घालिती । हमरस्त्याच्या पथावरती । याचें कारण शोध चित्तीं । म्हणजे येईल कळोन ।। ९८ ।। भास्कर बोले त्यावर । तूं नंगा धूत दिगंबर । तुला दांडग्या पाजिता नीर । पुण्यलाभ कशाचा ? ।। ९९ ।। अनाथ –पंगू–दुबळ्यांसाठीं । त्या पुण्याच्या शोभती गोष्टी । वा जो समाजहितासाठीं । झटे त्यासी साह्य करा ।। १०० ।। ऐसे शास्त्राचे आहे वचन । तुझ्यासारख्या मैंदाकारण । आम्ही पाजिता जीवन । तें उलटे पाप होय ।। १ ।। भूतदयेच्या तत्त्वें भला । सर्प कोणी कां पोसला ? । वा जागा चोरट्याला । देती सदनीं काय कोणी ।। २ ।। तूं भीक मागून घरोघर । केलेस पुष्ट शरीर । भारभूत साचार । झालास आपुल्या कृतीने ।। ३ ।। मीं माझ्यासाठीं घागर । आणिली सकाळीं डोक्यावर । त्या आयत्या पिठावर । रेघोट्या तूं ओढूं नको ।। ४ ।। तुला ना देणार पाणी । नको करूं रे विनवणी । जा जा करी येथोनी । काळे आपले चांडाळा ।। ५ ।। तुझ्यासारिखे निरुद्योगी । जन्मले आमच्यात जागजागीं । म्हणून झालो अभागी । आम्ही चहूं खंडांत ।। ६ ।। हे भास्कराचे भाषण । समर्थांनी ऐकून । थोडे करूनी हास्यवदन । निघोन गेले तेथोनिया ।। ७ ।। थोड्या दूर अंतरावर । एक होती साच विहीर । तिकडे धांव अखेर । घेतली स्वामीरायांनीं ।। ८ ।। स्वामी तिकडे जाऊं लागतां । भास्कर झाला बोलतां । उच्च स्वरे; वेड्या वृथा । तिकडे कशाला जातोस ? ।। ९ ।। ती कोरडी ठणठणीत । आहे विहीर जाण सत्य । पाणी या एक कोसांत । नाही कोठे जाण पिशा ।।११०।। समर्थ बोलले त्यावरी । ही सत्य तुझी वैखरी । विहिरींत पाणी नाहीं जरी । परी करितों प्रयत्न ।। ११ ।।

तुझ्यासारिखे बुद्धिमान। जलाने होती हैराण। ते मी नयनीं पाहून । स्वस्थ ऐसा बैसलों जरी ।। १२ ।। तरी समाजहितासाठीं। काय मी केली सांग गोष्टी । साह्य होतो जगजेठी । हेतु शुद्ध असल्यावर ।। १३ ।। समर्थ आले विहिरीपाशीं। तो थेंब नाही तियेशीं। हताश होऊन वृक्षापाशी । बैसले एका दगडावर ।। १४ ।। डोळे मिटून केले ध्यान । चित्तीं साठविला नारायण । जो सच्चिदानंद दयाघन । दीनोद्धार जगद्गुरू ।। १५ ।। समर्थ म्हणती देवदेवा। हे वामना वासुदेवा । प्रद्युम्ना राघवा। हे विठ्ठला नरहरी ! ।। १६ ।। देवा ही अकोली । पाण्यांवाचून त्रस्त झाली । वोलही न राहिली। कोठेच देवा विहिरीतून ।। १७ ।। मानवी यत्न अवघे हरिले । म्हणून तुजला प्रार्थिले । पाव आतां जगन्माऊले। पाणी दे या विहिरीला ।।१८।। तुझी करणी अघटित । जें न घडे तें घडविसी सत्य । मांजरे जळत्या आव्यांत। पांडुरंगा ! तूं रक्षिलीं ।। १९ ।। प्रल्हाद भक्त करण्या खरा । स्तंभी प्रगटलास जगदोद्धारा। बारा गांव वैश्वानरा। भक्षिलें त्वां गोकुळांत।। १२० ।। कर नखाग्रीं धरिला गिरी । तूंच की रें मुरारी। तुझ्या कृपेची न ये सरी । जगत्रयी कवणास ।। २१ ।। दामाजीपंत ठाणेदार । त्याच्यासाठी झालास महार । चोख्यासाठीं ओढिलीं ढोरं । पांखरें रक्षिलीं माळ्याचीं ।। २२ ।। उपमन्यूसाठीं भला। क्षीरसमुद्र तुवां दिला । तहान नामदेवाला । मारवाडांत लागली जैं ।। २३।। तैं तुम्ही कौतुक केलें । निर्जलता प्रांतीं भलें। नाम्यासाठीं भरविलें । जल हें आण ध्यानांत ।। २४ ।। ऐसे विनवितां ईश्वरा। विहिरीलागीं फुटला झरा। उफाळ्याचा साजिरा। विहीर भरली क्षणामध्यें ।। २५ ।। साह्य झाल्या जगन्नाथ। काय एक ना तें होत । ईश्वरी सत्ता अगाध सत्य । जें ना घडे तेंच घडवी ।। २६ ।। तेथ पाणी समर्थ प्याले। तें भास्करानें पाहिलें । चित्त त्याचें घोटाळलें। कांही न च चाले तर्क त्याचा ।। २७ ।। वर्षे झाली द्वादश । जल नाहीं या विहिरीस। तिलाच एका घटकेस । यानें जलमय केली कीं ।। २८।। यावरून हा कोणीतरी। खचित आहे साक्षात्कारी । बळेच फिरतो पिशापरी । हे आतां समजलें ।।२९ ।। शेतीचें काम सोडून । भास्कर आला धांवून। धरिता झाला दृढ चरण । मुखें स्तोत्र आरंभिलें ।।१३०।। हे नरदेहधारी परमेश्वरा। हे दयेच्या सागरा । लेंकरासी कृपा करा । अर्भक मी तुमचें असें ।। ३१ ।। तुम्हांते ना जाणून । मी बोललों टाकून । आता पस्तावा झाला पूर्ण। क्षमा त्याची करा हो ।। ३२ ।। टाकून बोलतां गौळणी। रागावला ना चक्रपाणी । दयाळा बाह्य वेषांनी। तुझ्या मजला ठकविलें ।। ३३।। त्याचे तूंच निरसन । केले चमत्कार दाखवून । भगवंताचे देवपण। कृतीनेंच कळले कीं ।। ३४ ।। तैसा तुझा अधिकार।

केवढा तरी आहे थोर । ते कळले साचार । या जलाच्या कृतीनें ।। ३५ ।। कांही असो सद्‌गुरुनाथा । मी न सोडी तुम्हां आतां । लेकरानें भेटतां । मायें कोठें न राहावें कीं ।। ३६ ।। खोटी ही प्रपंचमाया । आलें आज कळोनीया । आता परते न लोटा या । दीना अर्भकाकारणें ।। ३७ ।। भास्करासी समर्थ म्हणती । ऐसा न होई दु:खित चित्ती । आतां घागर डोक्यावरती । गांवांतून आणूं नको ।। ३८ ।। तुझ्यासाठीं हे जीवन । विहिरींत केले निर्माण । आता कशाची नुरली वाण । मग कां प्रपंच टाकिशी ? ।। ३९ ।। पाणी आले तुझ्याकरितां । बगीचा तो लाव आतां । भास्कर म्हणे गुरुनाथा । हें आमीष दावूं नका ।। १४० ।। माझा निश्चय हीच विहीर । कोरडी ठणठणीत साचार । होती दयाळा आजवर । थेंब नव्हता पाण्याचा ।। ४१ ।। ती विहीर फोडण्याला । तुम्हीच हा प्रयत्न केला । साक्षात्काराचा लाविला । सुरूंग खडक फोडावया ।। ४२ ।। तेणें हा फुटला खडक । भावाचे लागले उदक । आतां मळा नि:शंक । भक्तिपंथाचा लावीन मी ।। ४३ ।। वृत्तीच्या मेदिनीठायी । फळझाडें ती लावीन पाही । सन्नीतीची माझे आई । तुझ्या कृपेकरूनी ।। ४४ ।। सत्कर्माची फुलझाडें । लावीन मी जिकडे तिकडे । हे क्षणैक बैलवाडे । यांचा संबंध आतां नको ।। ४५ ।। पहा श्रोते संतसंगती । क्षणैक घडतां भास्कराप्रति । केवढी झाली उपरती । याचा विचार करा हो ।। ४६ ।। खऱ्या संतांचें दर्शन । आगळें सर्व साधनाहून । तुकारामें केले वर्णन । संत चरणरजाचे अभंगीं ।। ४७ ।। तो अभंग पहावा । चित्ती विचार करावा । आणि त्याचा अनुभव घ्यावा । निजहिताकारणें ।। ४८ ।। पाणी लागले विहिरीस । ही वार्ता आसपास । पसरतां जन दर्शनास । धावूं लागलें स्वामींच्या ।। ४९ ।। मधूचा लागतां सुगावा । जैशा मक्षिका घेती धांवा । वा साखरेचा पाहून रवा । मुंग्या येती धांवून ।। १५० ।। तैसे श्रोते तेथ झाले । लोक अपार मिळाले । विहिरीचे पाणी पाहिले । पिऊन त्यांनी तेधवां ।। ५१ ।। उदक निर्मळ शीत मधुर । गोड अमृताहून फार । करू लागले जयजयकार । गजाननाचा लोक सारे ।। ५२ ।। असो पुढे भास्करासहित । अडगांवासी न जातां परत । महाराज आले शेगांवांत । श्रीगजानन सिद्धयोगी ।। ५३ ।। स्वस्ति श्रीदासगणूविरचित । हा श्रीगजानन विजय नामें ग्रंथ । होवो जगासीं आदर्शभूत ।संतमहिमा जाणावया ।। १५४ ।। शुभं भवतु ।। श्रीहरिहरार्पणमस्तु ।।

।। इति श्रीगजानन विजय ग्रंथस्य पंचमोऽध्याय: समाप्त: ।।